

grændse, der er sat i § 2. Det blev vel udtalt af den ærede Ordfører, at man maatte antage, at Regjeringen vilde undlade at benytte det allerede øvede Mandskab, naar det ikke behøves, men ved Siden heraf gif hans Udvikling ud paa, at mindst „450 Mand“ skulde udgjøre et mere bestemt Tal end „indtil 800 Mand“ i § 1. Jeg antager imidlertid, at dette sidste er et ligesaa bestemt Tal, thi „indtil 800“ er en Maximumgrændse, altsaa er Tallet bestemt i den ene Retning, og „mindst 450“ er en Minimumgrændse, altsaa er Tallet bestemt i den anden Retning. Jeg troer ikke, at Regjeringen skyldsigjør Lovens Bestemmelser, naar den ikke sørger for, at der aarlig bliver indkaldt saameget nyt Mandskab, at man, naar man engang skal bemane hele Flaaden, ikke behøver at gaae op i høiere Aargange for Søværnet end for Landhæren; har man søgt at benytte § 2 paa en anden Maade, troer jeg ikke, man har skyldsiggjort Lovens Bestemmelse og ikke taget tilbørligt Hensyn til det Votum, som Thinget ved sidste Behandling gav ved at forhøje Tallet i § 1. Dette finder jeg mig forantediget til at udtale her, idet det er en Selvfølge, at naar et Lovforslag ikke er affattet paa anden Maade, end at det er nødvendigt gennem Forklaringer fra den ene eller den anden Side her i Thinget at give en autentisk Fortolkning, er dette forsaavidt uheldigt. Jeg skal imidlertid erkjende, at Forholdene ved Søværnet ere saa forskellige fra dem ved Landhæren, at nogen Ubestemthed maatte man lade blive staaende, men jeg maa vedblivende fastholde og gjentage, at dersom denne Lov af Administrationen ikke anvendes saaledes, at man har et saa talrigt øvet Mandskab af Begdrullerfolkene, at man ikke behøver at indkalde af flere Aargange for at bemane Flaaden, end man behøver at indkalde af Soldater til Landhæren, naar Armeen skal sættes paa Krigsfod, har man ikke brugt Lovens Bestemmelser saaledes, som Loven efter Folkethingets Afstemninger er givne. Hvad angaaer Forslaget under Nr. 3, antager jeg, at den ærede Forslagsstiller vil tage sit Forslag tilbage, saameget mere som det rigtignok gaaer endel videre, end det er fornødent, eller passende rimer sig med Tanken i § 1, idet det i Forslaget hedder ligefrem:

„Er der ikke indkaldt et saa stort Antal af dette Mandskab“, som om Ministeren kunde gaae efter Forgodtbefindende i saa Henseende og uden Hensyn til den Hovedtanke, som ligger til Grund for Loven, kunde undlade at indkalde det til Øvelserne fornødne Mandskab ogsaa udover Tallene i § 2, udover Minimumsgrændsen. Jeg skal altsaa, som sagt, ikke opholde mig ved Forslaget Nr. 3, da jeg antager, at det vil blive taget tilbage; skulde dette ikke blive Tilfældet, maa jeg meget anbefale, at man forkaster det. Forslaget under Nr. 7 har jeg ikke kunnet tiltræde, det er stillet af Udvalgets Fleertal. Jeg vilde med den Forklaring, eller væsentligt med den, som den ærede Ordfører har gjort gjældende, og som jeg antager, at man paa een eller anden Maade ogsaa kan have gennemført, have kunnet gaae saa vidt i Indrømmelser i dette Punkt, dersom den høitæredede Minister idag havde sagt, at han frasaft sit Forslag under Nr. 6 og vilde tiltræde Thingets Forslag med den Endring, som Udvalget her foreslaaer; men efter den høitæredede Ministers Stilling til dette meget vigtige Spørgsmaal vil jeg meget anbefale det Fleertal, som indfattede mit Underændringsforslag ved 2den Behandling, at fastholde Forslaget i dette Punkt, saaledes som det blev vedtaget ved 2den Behandling. Det forekommer mig, at den høitæredede Minister ved ganske at stille sit Forslag op ordlydende, som han har forelagt os det — efter hvad der foregik ifjor, og hvad der foregaaer iaar her i Salen angaaende denne Sag — ikke har taget noget skønsonomt Hensyn til den Indflydelse, som Folkethinget dog burde have ogsaa paa dette Spørgsmaal, hvorledes man vil tilveiebringe det Personale, som er saa overordentlig vigtigt, for at overhovedet de Udgifter, som man anvender paa Søværnet, skulle blive af nogen Nytte. Overhovedet, om man end haade her og der paa forskellige Maader imødkommer den høitæredede Minister og endogsaa gaaer videre i flere Punkter, end Ministeriet selv oprindelig har foreslaaet, saa vil man dog stadig blive ved at undlade at gjøre Indrømmelser imod os, og det er for mig et Vidnesbyrd om, at man maa være endnu mere varsom med i den Henseende at give efter. Den